

Natália Szunyogová

Slniečny princ

Natália Szunyogová

SLNEČNÝ PRINC

SLNEČNÝ PRINC

„Ako ťa volajú?“ pýta sa ma tá najjasnejšia z hviezdíčiek.

Táto úchvatná hviezdíčka ma očarí svojou žiarou žiariacou na veľkej osvetlenej oblohe plnej prelestných hviezd.

Neodpovedám na jej otázku, ale ticho obdivujem jej neskonalú krásu. Jej krása je ešte väčšia, ako krása jej nádherných sestier.

„Ako ťa volajú?“ zopakuje otázku láskavá hviezdíčka svietiac na oblohe plnej hviezd.

Stojí predo mnou v hviezdnych šatách, ktoré vejú v povetrí. Hrá tu hviezdna hudba, ktorá ma opíja.

Mlčím, lebo som v nemom úžase z osvetlenej oblohy posypanej rozprávkovokrásnymi hviezdami.

Po chvíľke ticha odpoviem:

„Dovoľ, aby som sa predstavil,“ ukloním sa malej, rozkošne žiarivej hviezdíčke. Oslovím ju tak, ako sa na Slnečného princa patrí.

„Volajú ma Slnečný princ a bývam v Slnečnom kráľovstve,“ predstaví sa malý princ so zlatými strapatými

vlasmi. Jasná žiara okolo princa je podobná žiare, ktorá je okolo čarovnej hviezdičky.

„A teba ako volajú?“ dám otázku anjelskej hviezdičke pohodlne sediacej na vyzdobenej oblohe.

„Ako ma volajú? mňa oslovujú Síríus,“ odvetí tichým hláskom očarujúca hviezdička nočnej oblohy.

„Povedz mi niečo o sebe hviezdička, najkrajšia zo všetkých hviezd,“ poviem tichým hlasom tak, aby som ostatné z hviezd nezobudil.

„Volám sa hviezda Síríus,“ zopakuje podmaňujúca hviezda.

„Mám veľa žiarivých sestier, ktoré bývajú v celom vesmíre,“ dodá a ukazuje na ne.

„Tieto hviezdy nie sú bezvýznamné, každá hviezda má svoj význam. Každá z nás má veľkú úlohu a to svietiť v nekonečnom vesmíre,“ pokyváva hlávkou nebeská hviezdička a jej oslnivé oči hľadajú na jej žiarivé sestry.

„Je nás veľa a napriek tomu sa nikdy nestretneme,“ ukazuje skvostná hviezdička okolo seba jemnou rúčkou.

„Každá máme svoje miesto, ktoré je pevne určené. Odtiaľ dobre vidíme jedna na druhú. Jedna na druhú hľadíme a dávame si znamenia,“ žmurkne na mňa neodolateľne krásna hviezdička.

„Nádherná hviezda na oblohe,“ po chvíľke ticha prehovorím na neskutočne krásnu hviezdičku a obraciam sa na ňu s veľkou prosbou.

„Musím sa ti k niečomu priznať, hviezdíčka. Som celkom sám. Hľadáam dobrých kamarátov, ktorí by sa chceli so mnou hrať. Milá hviezdíčka, neprídeš za mnou do Slnečného kráľovstva a nebudeš sa so mnou hrať?“ prosím roztomilú hviezdíčku.

„Nie, to predsa nejde a ty to dobre vieš, ja odtiaľ nemôžem odísť. Tvrdíš, že si sám, lenže ty nie si sám, máš dobrú mamku, ohnivého ocka, láskavé sestry a kamarátov na Zemi, s ktorými každý deň rozprávaš,“ strhujúco odvetí krásna hviezdíčka.

„Chcel by som mať kamarátov aj tu!“ detsky nalieham.

„Túžim mať kamarátov v Slnečnom kráľovstve,“ plačúci prosím ďalej.

„Prosím, pod' ku mne bývať a ja sa budem o teba starať, sľubujem,“ pokyvkávam strapatou hlávkou, zlaté kučery mi vejú vo veternom vánku a pri tom s veľkou láskou hľadím na báječnú hviezdíčku.

Akoby som ju nepočul, pokračujem ďalej v ukazovaní dlhej cesty smerom ku mne: „Rozprávková hviezdíčka, poviem ti, ako sa ku mne dostaneš,“ opakujem moje prosby.

Nazlostená hviezdička ma preruší: „Slnečný princ, veď ty ma vôbec nepočúvaš! To nejde Slnečný princ! Ja odtiaľ nemôžem odísť!“ povie prísne.

„Hm, to je škoda... no nič,“ zosmutniem a otočím sa od nej, aby nevidela moje slzy.

Umlčím sa. Dlho mlčím. Nevyjde zo mňa ani hláska. Ani nedýcham, chce sa mi plakať. Nehybne stojím a premýšľam. Po hodnej chvíli tajomného mlčania sa pomaly otočím na čarokrásnu hviezdičku s neobyčajnou prosbou: „Vzácná hviezdička, urob pre mňa láskavosť,“ prehltnem nahlas.

„Moju nezvyčajnú prosbu pošli všetkým hravým deťom na celom svete. Všetkým, malým aj veľkým, všetkým, na ktorých sa dívaš,“ láskavo prosím nežnú hviezdičku.

„Odkáž im, že je tu dosť miesta pre každého, môžu prísť a môžu u mňa bývať. Nech prídu ku mne na návštevu a budeme sa spolu hrať,“ prosím hviezdičku.

„Ukážem im celé Slnečné kráľovstvo,“ doplním.

„Dobre Slnečný princ, tvoju prosbu vyšlem všetkým deťom,“ odvetí mi hviezdička tichým hláskom, zasvieti, zabliká a na oblohe sa objaví jasné svetlo, tým mi hviezdička dáva znamenie, že návrh prijíma.

„Dobre ma počúvaj milá hviezdička. Deťom na celom svete odkáž toto, ak pocválate na koni vo farbe svitu po jasnej ceste, ktorá vám pripomína slnečný lúč, smerom ku plápolajúcemu Slniečnému kráľovi, dostanete sa ku mne, k Slniečnému princovi, do Slniečného kráľovstva,“ zoširoka odovzdávam odkaz pre deti. Hovorím tak, aby mi dobre rozumeli. Tak, aby ku mne trafili. Priznám sa, že sa mi zdá žiariaca hviezdička ešte krajšia a priťahuje môj dobrý zrak ešte väčšmi ako predtým.

Rozprávkovou oblohou sa šíri môj tajomný hlas rýchlosťou svetla, ktorý oznamuje šokujúcu novinu. Ozýva sa veľkými mestami i malými dedinami. Pozvanie do Slniečného kráľovstva sa dostáva ku všetkým deťom. To tu ešte nebolo, také pozvanie nikdy nikde nikto nedostal. Vchádzam do ich detských izieb, prenikám do hlavičiek spiacich detí a ukrývam sa do ich hlbokého sna. V túto noc sa dejú veľké veci, tajomstvá prichádzajú. V túto krátku očarujúcu letnú noc, v najkratšiu noc v roku, kedy nastáva slnovrat, sa sníva milým deťom o mne, teda o Slniečnom princovi. V dnešnú noc dobre vidím na cestu. V dedinách sa pália svätojánske ohne, ktoré šíria do diaľav svetlo a teplo. Žlté jazyky hladno olizujú rozpálené drevo. Na lúkach obsypanými svätojánskymi bylinami a vo voňavých lesoch lietajú svätojánske mušky